საუფლო, ღმრთისმშობლისა და წმიდათა დღესასწაულთა სიმბოლური ნიშნები და განმარტება ინდიქტიონისა[1]

Ⴟერ-არს უწყებად, რამეთუ დღესასწაულნი განყოფით არიან დიდად, საშუალად და მცირედად. **Ⴃიდთა** უკუე დღესასწაულთა Ⴕრისტესთა, Ⴖმრთისმშობელისათა და Ⴜინამორბედისათა ორთა – შობასა და თავის კვეთასა, და ორთა – თავთა მოციქულთა Ⴎეტრესსა და Ⴎავლესსა, აქუსთ ნიშნად Ⴟუარი გარე-მოხაზული: ⊕, რომელთათჳს ღამის-თევა და ყოველი წესი დღესასწაულისა აღესრულების, ვითარცა ტიპიკონი უჩენს.

Ⴞოლო **საშუალთა** დღესასწაულთა წმინდათასა აქუსთ მრჩობლი ნიშანი, Ⴟუარი ნახევრითგან მოხაზული: ♁, რომელთათჳს ღამის-თევა აღესრულების და დაერთჳს საგალობელი Ⴖმრთისმშობელისა ცისკარსა ზედა ტიპიკონისაებრ.

Ⴞოლო მეორეთა[2], მხოლოდ Ⴟუარი აქუსთ +, რომელთათჳს ღამის-თევა არა იქმნების, მხოლოდ მწუხრსა ზედა: «ნეტარ-არს კაცი» :Ⴀ: ანტიფონი.

[1] ႯႠႫႬႨ, ⴒⴔⴈⴊⴈⴑⴈ, ႹႷႯႧ(1899). გვ. 198-200.

[2] Ⴈგულისხმება საშუალთა მეორე რიგის დღესასწაულები.

«Ⴓფალო, ღაღად-ვყავსა» ზედა იგალობების მუხლი :Ⴈ:, ხოლო უკუეთუ ენებოს, იქმნების რვადცა, და საკითხავი სამი და სტიქარონი. Ⴚისკრად „პოლიელეი“, ესე იგი არს *სადიდებელი:* «აქებდით სახელსა უფლისასა», და სახარება; და საგალობელი რვა მუხლად და Ⴃიდება Ⴋაღალთაჲ დიდი, და სხვა წესი ტიპიკონისაებრ.

Ⴞოლო **მცირედთა** დღესასწაულთა აქუსთ ორი სახეჲ. Ⴎირველსა – სამი წინწილი არა სრულიად შემოზღუდვილი, რომელთა აქუსთ წითლურით: . Ⴋწუხრად – საგალობელი ჩვეულებისაებრ. «Ⴓფალო, ღაღად-ვყავსა» ზედა – დასდებელი ექუს მუხლად, ხოლო ცისკრად – საგალობელი ექუს მუხლად, და Ⴃიდება Ⴋაღალთაჲ – დიდი, კუალად სხვა წესი ტიპიკონისაებრ.

Ⴐომელთა აქუსთ ნიშანი შავით: , ამას მხოლოდ «Ⴓფალო, ღაღად-ვყავსა» ზედა – დასდებელი ექუს მუხლად, ხოლო ცისკრად – საგალობელი ექუს მუხლადვე, და წირვასა ზედა – წესისაებრ ტიპიკონისა. Ⴞოლო რომელთა არარაჲ აქუსთ ნიშანი: დასდებელი მწუხრად – სამ მუხლად, ხოლო საგალობელი ცისკრად – ოთხ მუხლად.

ᲘᲜᲓᲘᲙᲢᲘᲝᲜᲘ, რომელ-არს *Აწყებული,* თქუმულ არს, ვითარმედ Ჰრომთა Ჴეისრისაგან ესევითარისა მიზეზისათჳს განიწესა; რამეთუ ოდეს ყოველსა სოფელსა იპყრობდა, სეკტემბრისა თჳსა პირველი დღე ამისთჳს დასაბამად Ინდიკტიონისა განაწესა და რიცხვი მისი ათხუთმეტსა წელსა აღსრულებად დასდვა, და სამად განყო რიცხვი ესე. Ხა ამათ წელთა შინა ჴელთა მისთა ქუეშე მყოფთაგან, სხვათა და სხვათა ნათესავთა და ერთაგან ხარკსა აღიღებდეს. Ხა პირველსა ხუთეულსა წელთასა **Ზისთრენ** უწოდდეს, რომელ არს *Ბრწყინვალე,* რამეთუ მას ჟამსა შინა, ოდეს პირველსა ხუთეულსა წელთასა ხარკსა მისცემდეს, ლამპრებითა განიხარიან და ამას ყოველსა ერნი იგი ყოფდეს.

Პირველსა უკუე რიცხუსა ხუთისა წლისასა სპილენძსა და რკინასა უძღუნიდეს, და მეორესა ხუთეულსა წელსა – ვეცხლსა, ხოლო მესამესა შინა ხუთეულსა წელთასა – ოქროსა. Ხა ამისთჳს ათხუთმეტსა წელსა Ინდიქტიონად იპყრობდეს, და კუალად პირველითგანვე იწყიან და ათხუთმეტად აღასრულიან.

Ⴞოლო რიცხუნი ესე წელთანი, ვიდრე დღედმდე Ⴈესო Ⴕრისტესა, საცნაურ იყო. Ⴃა წელსა შინა პირველსა დღესა სექკტემბრისა თჳსასა Ⴔეუფე ჩუენი Ⴕრისტე შევიდა ტაძარსა ურიათასა და იკითხვიდა წიგნსა Ⴄსაია წინაწარმეტყველისასა, სადა-იგი წერილ არს ესრეთ, ვითარმედ: «წელი-წადი Ⴓფლისა შეწყნარებული»(Ⴄს.61,2), და შემ-დგომი. Ⴜმისთჳს დღესასწაულობს Ⴄკლესია პირველსა მას დღესა Ⴈნდიქტიონისასა, რამეთუ ამა დღესა შინა შევიდა Ⴕრისტე ეკლესიასა და გამოუჩნდა მუნ მყოფთა.

Ⴃა ამასვე დღესა შინა Ⴄკლესია Ⴕრისტესი მად-ლობასა შესწირავს Ⴖმერთსა ნაყოფთა მიერ მის წლისა მიღებულთათჳს და მომავალთა წელთათჳ-სცა ევედრების, რაჲთა ქუეყანამან გამოსცეს ნაყოფი თჳსი.